



[Дом](#)



[Изтегляния](#)



[Търсене](#)



[Индекс на сайта](#)



[Карта на сайта](#)



[Свържете се с нас](#)

[Начало](#) • [Атхарва Веда Упанишади](#) • [Мандукя Упанишади](#)

Мандукя Упанишад

Мандукя Упанишад,

превод от Видявачаспати В. Паноли

Ом! О, богове, нека чуем с ушите си това, което е благоприятно;
нека видим с очите си това, което е благоприятно;
нека ние, докато отдаваме хвала на боговете,
с телата си, здрави и здрави,
да се наслаждаваме на живота, който боговете са благоволили да ни дарят.
Нека Индра с голяма слава бъде благосклонен към нас;
Нека всезнаещият (или изключително богат) Пуша бъде благосклонен към нас;
Нека Гаруда, победителят на страданията, бъде доволен от нас;
Нека Брихаспати ни дари с просперитет.
Ом! Мир! Мир! Мир!

1. Всичко това е буквата Ом. Ярко обяснение на това (е започнато). Всичко, което е минало, настояще и бъдеще, е само Ом. Всичко, което надхвърля трите

периода от време, също е Ом.

2. Всичко това със сигурност е Брахман. Този Аз е Брахман. Този Аз, като такъв, е притежаван от четири страни.

3. (Азът), седнал в будно състояние и наречен Вайшванара, който, притежаващ съзнанието за външното, седем крайника и деветнадесет усти, се наслаждава на грубите обекти, е първата четвърт.

4. (Азът), седнал в състояние на сън и наречен Тайджаса, който, притежаващ съзнанието за вътрешното, седем крайника и деветнадесет усти, се наслаждава на фините обекти, е втората четвърт.

5. Когато спящият не желае нищо наслада и не вижда никакъв сън, това състояние е дълбок сън. (Азът), седнал в състояние на дълбок сън и наречен Праджня, в когото всичко е обединено, който е плътен със съзнание, който е изпълнен с блаженство, който със сигурност е наслаждаващият се на блаженство и който е вратата към знанието (на предходните две състояния), е третата четвърт.

6. Това е Господът на всичко; това е всезнаещият; това е вътрешният контролер (на всичко); това е източникът и всъщност произходът и разпадът на всички същества.

7. Четвъртото се мисли като това, което не е съзнателно за вътрешния свят, нито е съзнателно за външния свят, нито е съзнателно и за двата свята, нито е плътно със съзнание, нито е просто съзнание, нито е безсъзнателно, което е невидимо, бездействащо, неразбираемо, неподлежащо на заключение, немислимо, неописуемо, чието доказателство се състои в идентичността на Аза (във всички състояния), в която всички явления престават и която е непроменлива, благоприятна и недвойствена. Това е Азът; това трябва да бъде познато.

8. Същото това Аз, от гледна точка на сричката, е Ом, а гледано от гледна точка на буквите, четвъртините са буквите, а буквите са четвъртините. Буквите са а, у и м.

9. Вайшванара, седнал в будно състояние, е първата буква а, поради своята всепроникваща природа или това, че е първият. Този, който знае така, наистина осъществява всички копнежи и става първият.

10. Тайджаса, седнал в съня, е и, втората буква (на Ом), поради сходството на превъзходството или междинното положение. Този, който знае по този начин, наистина разширява границите на своето знание и става равен (на всички) и никой, който не е познавач на Брахман, не се ражда в семейството му.

11. Праджня, седнал в състояние на дълбок сън, е т, третата буква (на Ом), защото той е мярката или същността, в която всичко се абсорбира. Този, който знае по този начин, измерва всичко това и абсорбира всичко.

12. Това, което е без букви (части), е Четвъртото, отвъд разбирането чрез обикновени средства, прекратяването на феноменалния свят, благоприятното и недвойственото. Така Ом със сигурност е Азът. Този, който знае по този начин, влиза в Аза чрез Аза.

Ом! О, богове, нека чуем с ушите си това, което е благоприятно;
нека видим с очите си това, което е благоприятно;
нека, докато предлагаме хвала на боговете,
с телата си здрави и крайници,
да се наслаждаваме на живота, който боговете са благоволили да ни дарят.
Нека Индра с голяма слава бъде благосклонен към нас;
Нека всезнаещият (или изключително богат) Пуша бъде благосклонен към нас;
Нека Гаруда, победителят на страданията, бъде доволен от нас;
Нека Брихаспати ни дари всички с просперитет.
Ом! Мир! Мир! Мир!

Тук завършва Мандукьопанишада, както е съдържаща се в Атхарва Веда.

МАНДУКЯ КАРИКА ОТ ГАУДАПАДА

I. АГАМА ПРАКАРАНА

Призив

1. Покланям се на този Брахман, който прониква в целия свят чрез разпространението на лъчите на знанието, които проникват във всички неща, които се движат и неподвижни, който след като се е насладил (в будно състояние) на всички обекти на удоволствие, които са груби, и който отново, след като е изпил (в състояние на сън) всички обекти, родени от желанието и озарени от интелекта, почива, докато изпитва блаженство Сам и ни кара всички да се наслаждаваме чрез (Своята собствена) Мая, и който, чрез приписване на Мая, е четвъртият по число и е върховен, безсмъртен и нероден.

2. Нека той, Азът на вселената, обитаващ в четвъртото състояние, защити нас, които, след като сме се насладили (в будно състояние) на грубите удоволствия, произтичащи от добродетелта и порока, се наслаждаваме отново (в състояние на сън) на другите фини обекти, които са създадени от Неговата собствена интелигентност и осветени от Неговата собствена светлина, и които, след като са ги абсорбирали постепенно в Себе Си и са изоставили всички различия, се лишават от качества.

I-1. Вишва, имаща външно съзнание, е всепроникваща, докато Тайджаса има вътрешно съзнание, а Праджня, подобно, е плътна със съзнание. Така Единственият се разглежда по тези начини.

I-2. Вишва се вижда в дясното око, което е неговият център на преживяване, докато Тайджаса е вътре в ума, а Праджня е в пространството вътре в сърцето. По тези три начина той обитава тялото.

I-3. Вишва е винаги наслаждаващият се на грубото, тайджаса на финото и, подобно, Праджня на блаженството. Познайте (затова) удоволствието по три начина.

I-4. Тревата удовлетворява Вишва, финото удовлетворява Тайджаса и, подобно, радостта удовлетворява Праджня. Познайте (затова) удовлетворението по три начина .

I-5. Този, който познава тези две, а именно това, което е показано като нещо, на което да се наслаждаваме, и това, което е (показано) като наслаждаващ се, в трите състояния, не се влияе, въпреки че се наслаждава.

I-6. Установен факт е, че възникването може да се каже само за позитивни същности, които съществуват. Прана създава всичко; а Пуруша създава съзнателните същества поотделно.

I-7. Тези, които мислят за сътворението, го смятат за проявление на Божията сила; докато други смятат творението за сън и илюзия.

I-8. Творението е просто воля на Господа, казват онези, които са обмислили добре (процеса на) творението, но онези, които разчитат на времето, твърдят, че раждането на съществата е от времето.

I-9. Някои други твърдят, че творението е за удоволствие (на Бог), а други казват, че е за Негово забавление. Но това е самата природа на сияйното Същество, (защото) какво желание може да има онзи, чието желание е изцяло изпълнено?

I-10. Турия, Господът, могъщ да доведе до прекратяване на всички скърби, е нетленен, счита се за недвойствения Господ на всички същества и е всепроникващ.

I-11. Вишва и Тайджаса се считат за обусловени от причина и следствие. Праджня е обусловена от причина. Но тези две (а именно причина и следствие) не съществуват в Турия.

I-12. Праджня не познава нито себе си, нито другите, нито истината, нито неистината. Но тази Турия е винаги всевиждащата.

I-13. Непознаването на двойствеността е общо както за Праджня, така и за Турия. Праджня е обладана от сън с природата на причината, докато този сън не съществува в Турия.

I-14. Първите две (т.е. Вишва и тайджаса) са свързани със съня и съня, но Праджня (е свързана) със сън, лишен от сън. Познаващите Брахман не виждат нито сън, нито сън в Турия.

I-15. Сънят принадлежи на този, който възприема погрешно, а сънят на този,

който не познава Реалността. Когато фалшивата представа за тези две приключи, се постига състоянието на Турия.

I-16. Когато индивидуалният Аз, спящ под влиянието на Мая, която е без начало, се събуди, тогава той осъзнава (Турия, която е) нероден, безсънен, без сънища и недуален.

I-17. Ако съществуваше феноменален свят, той без съмнение би трябвало да престане да съществува. Тази двойственост е само илюзия; в действителност тя е недуална.

I-18. Понятието (като учителя, преподаването и писанието) ще изчезне, ако някой си го е въобразил. Това понятие (за учителя и т.н.) е с цел обучение. Когато (Истината е) осъзната, двойствеността не съществува.

I-19. Когато се има предвид идентичността на Вишва с буквата а, т.е. когато се признае идентичността на Вишва с буквата а, общата черта на това да бъдеш първият се вижда очевидна, както и общата черта на всепроникването.

I-20. В случай че Тайджаса бъде схваната като идентична с и, т.е. когато се признае идентичността на тайджаса с буквата и, общата черта на превъзходството се вижда ясно, както и междинната позиция.

I-21. В случай че Праджня бъде схваната като идентична с т, т.е. когато се признае идентичността на Праджня с буквата т, общата черта на това да бъдеш мярката се вижда очевидна, както и общата черта на поглъщането.

I-22. Този, който познава окончателно общите сходства в трите състояния, става достоен за поклонение и обожание от всички същества и е също така велик мъдрец.

I-23. Буквата „а“ води до Вишва, а буквата „и“ до Тайджаса. Отново, буквата „т“ (води) до Праджня. За този, който е свободен от букви, няма постижение.

I-24. Ом трябва да се познава, четвърт по четвърт. Без съмнение е, че четвъртините (на себе си) са буквите (на Ом). След като е познал Ом, четвърт по четвърт, човек не трябва да мисли за нищо друго.

I-25. Нека умът бъде съсредоточен върху Ом, защото Ом е Брахман, безстрашният. За този, който някога е бил съсредоточен върху Ом, няма страх никъде.

I-26. Ом наистина е нисшият Брахман; Ом (също) се счита за висшия (Брахман). Ом е без причина, без вътрешно и външно, без следствие и е неразрушим.

I-27. Ом е наистина началото, средата и краят на всичко. След като познае Ом по този начин, човек веднага постига тъждествеността със себе си.

I-28. Човек трябва да знае, че Ом е Господ, обитаващ в сърцата на всички. След като позна всепроникващия Ом, интелигентният не скърби.

I-29. Този, чрез когото е познат Ом, който е без мярка и притежава безкрайна величина и който е благоприятен, тъй като всяка двойственост престава в него, е мъдрец и никой друг.

II. ВАЙТАТЯ ПРАКАРАНА

II-1. Мъдрите обявяват нереалността на всички обекти в съня, защото те се намират вътре (в тялото) и (също) защото са ограничени в ограничено пространство.

II-2. Тъй като периодът е кратък, човек не отива на мястото и не вижда. Също така, всеки сънуващ, когато се събуди, не съществува на това място (на съня).

II-3. Несъществуването на колесницата и т.н. (видяна в съня) се чува (в шрути) от гледна точка на разсъждението. Познаващите Брахман казват, че нереалността, до която се достига (чрез разсъждение), се разкрива (от шрути) в контекста на съня.

II-4. Съществува нереалност на обектите дори в будно състояние. Точно както са нереални в съня, така са нереални и в будно състояние. Обектите (в съня) се различават поради местоположението си в тялото, дължащо се на

пространственото ограничение.

II-5. Мъдрите казват, че състоянията на будност и сън са еднакви, предвид сходството на обектите (видяни и в двете състояния) и предвид добре познатата основа за извод.

II-6. Това, което не съществува в началото и в края, определено е такова и в настоящето (т.е. в средата). Обектите, макар и да носят белега на нереалното, изглеждат сякаш са реални.

II-7. Тяхната полезност е противоположна в съня. Следователно, поради наличието на начало и край, те се считат за определено нереални.

II-8. (Да виждаш) необичайни неща (в съня) наистина е атрибут на сънуващия, точно както е в случая с онези, които живеят в небесата. Той ги възприема, като отива там, дори както някой, добре обучен, прави в този свят.

II-9. Дори в съня това, което се представя от ума (читта) вътре, е нереално, докато това, което се схваща от ума отвън, е реално. Но и двете се възприемат като нереални.

II-10. Дори в будно състояние това, което се представя от ума вътре, е нереално, докато това, което се схваща от ума отвън, е реално. Разумно е да се считат и двете за нереални.

II-11. Ако обектите и на двете състояния са нереални, кой разбира всички тях и кой отново си ги представя?

II-12. Самосветецят Аз, чрез собствената си Мая, си представя Себе Си и само Той познава всички обекти. Това е установен факт от текстовете на Веданта.

II-13. Господ си е представял в различни форми светските обекти, съществуващи в ума. С ума, обърнат навън, Той си представя разнообразни постоянни обекти (както и временни неща). Така си представя Господ.

II-14. Нещата, които съществуват вътре, докато трае мисълта, и нещата, които

са външни и се съобразяват с две точки от времето, са само въображения. Разликата (между тях) не се причинява от нищо друго.

II-15. Обектите, които изглеждат непроявени в ума, и тези, които изглеждат проявени отвън, са просто въображения, като разликата им е в разликата в сетивните органи.

II-16. Първо, Той си представя Джива (индивидуалната душа) и след това (си представя) различни обекти, външни и вътрешни. Каквото е знанието (на човека), такава е и паметта (на него) за него.

II-17. Точно както въже, чиято природа не е позната в тъмното, се представя като неща като змия, водопровод и т.н., така и Азът се представя (като различни неща).

II-18. Както когато (истинската природа на) въжето е позната, илюзията престава и само въжето остава в своята недвойствена природа, така е и установяването на Аза.

II-19. (Азът) се представя като безкрайни обекти като прана и т.н. Това е Мая на светеция Един, чрез която самият Той е заблуден (тъй като е).

II-20. Познаващите Прана смятат Прана (за причината на света), която познаващите елементите смятат елементите (за причина). Качествата (са причината), казват познаващите качеството, докато познаващите категориите смятат категориите (за такива).

II-21. Познаващите страните (като Вишва) смятат страните (за причина), докато познаващите сетивните обекти смятат сетивните обекти (за причина). Световите (са реални), казват познавачите на световите, а познавачите на боговете смятат боговете (за такива).

II-22. Онези, които са добре запознати с ведическото учение, смятат Ведите (за реални), докато жертвопринасящите ги приписват на жертвоприношенията. Онези, които познават наслаждаващия се, смятат наслаждаващия се (за реален), докато запознатите с приятните неща ги смятат (за реални).

II-23. Фиността (е реална), казват онези, които познават фиността, докато запознатите с грубото я смятат за такава. (Реалността) притежава форма, казват поклонниците на Бог с форма, докато поклонниците на безформеното (считат реалността) за безформена.

II-24. Астролозите смятат времето (за реално), докато познавачите на посоките смятат посоките (за такива). Онези, които са вкопчени в дебатите, твърдят, че споровете (водят до реалността), докато онези, които се стремят към световите, ги смятат (за реални).

II-25. Познавачите на ума го смятат (за Аз), докато познавачите на интелекта го смятат (за такова). Познавачите на сърцето му приписват (реалност), докато то се приписва на добродетел и порок от онези, които ги познават.

II-26. Някои казват, че двадесет и пет категории (съставляват реалността), докато други говорят за двадесет и шест. Отново, някои казват, че тридесет и една категории (я съставляват), но други смятат, че те са безкрайни. II-

27. Тези, които познават хората (и техните удоволствия), намират реалност в удоволствията. Тези, които са запознати с етапите от живота, ги смятат (за реални). Граматиците (приписват реалност) на думите в мъжки, женски и среден род, докато други (познават реалността) като висшето и нисшето (брахман).

II-28. Тези, които знаят всичко за сътворението, (казват, че реалността се състои в) сътворение. (Реалността лежи) в разпадането, казват тези, които го знаят, докато тези, които знаят за съществуването, (считат го за реалност). Всички тези идеи винаги са въображаеми върху Аза.

II-29. Този, на когото (учител) може да покаже обект, вижда само него (като реалност). Този обект, също като става едно с него, го защитава. Това състояние на погълнатост кулминира в неговата самоидентичност с показания обект.

II-30. Чрез тези неща, които са неотделни (от Аза), този Аз се проявява като отделен. Този, който знае това, наистина разбира (значението на Ведите) без никакво съмнение.

II-31. Точно както сънят и магията, както и градът в небето, се виждат (като нереални), така и тази вселена се вижда (като нереална) от текстовете на Веданта от мъдреците.

II-32. Няма разтваряне, няма произход, никой в робство, никой не притежава средствата за освобождение, никой не желаещ освобождение и никой не е освободен. Това е крайната истина.

II-33. Това (Аз) се представя като нереални обекти и също така като недуално. Обектите също се представят върху недуалното (Аз). следователно недуалността е благоприятна.

II-34. Този (свят), разглеждан въз основа на Аза, не е различен. Нито пък някога съществува независимо само по себе си, нито е нещо различно или не-различно (от Аза). Така познават познаващите Истината. II-35.

От мъдреците, които са свободни от привързаност, страх и гняв и добре запознати с Ведите, се осъзнава това Аз, което е отвъд всички въображения, в което феноменалният свят престава да съществува и което е недуално. II-36.

Следователно, след като го е познал по този начин, човек трябва да фиксира паметта си върху недуалността (т.е. трябва да обърне неразделно внимание). След като е постигнал недуалността, човек трябва да се държи сякаш е глупак.

II-37. Аскетът трябва да бъде свободен от похвали и поздравя, както и от ритуали. Тялото и Азът трябва да бъдат негова опора и той трябва да разчита на това, което носи случайността.

II-38. След като е възприел Истината вътрешно и след като я е възприел външно, човек трябва да се отъждестви с Истината, трябва да извлича наслада от Истината и никога да не се отклонява от Истината.

III. АДВАЙТА ПРАКАРАНА

III-1. Стремехът, прибегвайки до преданост, остава в обусловения Брахман.

Преди сътворението всичко това е било от природата на неродения Брахман. Следователно човекът (с такава гледна точка) се счита за тесен мироглед.

III-2. Следователно ще опиша това (Брахман), което е свободно от ограничения, е неродено и е винаги едно и също. Чуйте как нищо не се ражда, въпреки че изглежда сякаш е родено във всяко отношение.

III-3. Казва се, че Аз-ът съществува под формата на Дживи (индивидуални души), точно както (безкрайният) етер съществува под формата на етер, затворен в буркани. По подобен начин се казва, че Той съществува като съвкупност от тела, точно както етерът съществува като буркани и т.н. Това е илюстрацията по отношение на раждането.

III-4. Точно както когато бурканите и т.н. престанат да съществуват, етерът и т.н., затворен в тях, се сливат с безкрайния етер, така и индивидуалните души се сливат със Аз-а тук.

III-5. Точно както когато етерът, затворен в определен буркан, съдържа прах и дим, това не е така с всички буркани, по същия начин не всички индивидуални души са свързани с щастие и т.н.

III-6. Въпреки че формите, функциите и имената се различават тук и там (по отношение на етера, съдържащ се в бурканите и т.н.), това все пак не води до разлики в етера. Подобно е заключението по отношение на индивидуалните души.

III-7. Както етерът в буркан не е модификация, нито част от (безкрайния) етер, така и индивидуалната душа никога не е модификация, нито част от (върховния) Аз.

III-8. Точно както за децата небето се замърсява с мръсотия, така и за неразумните Аз се опетнява от нечистотии.

III-9. Азът, по отношение на Неговата смърт и раждане, отиване и идване и съществуване във всички тела, не е различен от етера.

III-10. Всички агрегати (като тялото) са създадени като сън от Мая на Аза.

Независимо дали са по-висши (от друг) или равни, няма основание да се докаже тяхната реалност.

III-11. Индивидуалният Аз на обвивките, започвайки с тази, направена от храна, които са описани в Тайтирия Упанишад, е (същото като) върховния Аз, както е обяснено (вече от нас) по аналогията с етера.

III-12. Точно както се учи, че етерът в земята и корема е наистина един и същ, така и върховният Брахман е обявен за един и същ по отношение на всеки два (т.е. телесното и свръхфизическото) в Мадху-Брахмана (Брихадараняка Упанишад).

III-13. Тъй като неразличимостта между Джива (индивидуалната душа) и върховния Аз е възхвалявана въз основа на тяхната идентичност и тъй като разнообразието е осъждано, следователно, само тази (недуалност) е разумна.

III-14. Разделността на индивидуалната душа и върховния Аз, която е била обявена (в шрути) преди обсъждането на сътворението (в Упанишадите), е във вторичен смисъл с оглед на резултата от бъдещето, защото тя (разделността) не е годна, ако се разглежда в първичния си смисъл.

III-15. Сътворението, което е представено по различен начин чрез (илюстрациите на) земя, злато, искри и т.н., е (просто) средство за разкриване на идеята (за идентичността). Но множествеността не съществува по никакъв начин.

III-16. Има три етапа на живота - нисък, среден и висок. Тази медитация е предписана заради тях от състрадание.

III-17. Дуалистите, твърдо установени в собствената си доктрина, до която са стигнали чрез собствените си заключения, си противоречат. Но това (възгледът на недуалиста) не е в противоречие с тях.

III-18. Недуалността наистина е върховната Реалност, доколкото се казва, че дуалността е неин продукт. За тях дуалността представлява и двете (Реалното, и нереалното). Следователно това (нашето възглед) не е в противоречие (на тяхното).

III-19. Това неродено (Аз) претърпява модификация чрез Мая, а не по друг начин. Защото, ако модификациите трябва да бъдат реалност, безсмъртното би се стремяло да бъде смъртно.

III-20. Спорниците мислят за самото неродено Аз от гледна точка на раждането. Как може Азът, който е нероден и безсмъртен, да се стремят към смъртност?

III-21. Безсмъртното никога не може да стане смъртно. Така и смъртното никога не може да стане безсмъртно. Защото промяна в нечия природа никога не може да се случи по никакъв начин.

III-22. Как може безсмъртното същество да остане непроменено според този, в когото може да се роди нещо, което е безсмъртно по природа, тъй като то е продукт (според него)?

III-23. Шрути благоприятства еднакво творението в реалността и чрез Мая. Това, което е установено от шрути и подкрепено от разсъждения, е истина, а не нещо друго.

III-24. Тъй като шрути казва: „Тук няма множественост“, „Господът, благодарение на Мая, (се вижда разнообразно)“ и „Азът, макар и нероден, (изглежда роден по много начини)“, става очевидно, че Той е роден чрез Мая.

III-25. Чрез порицанието на (почитането на) Хиранягарбха се отрича творението. Чрез твърдението „Кой ще го накара да се роди?“ се отрича причинно-следствената връзка.

III-26. Поради неразбирането (на Брахман), всички предходни инструкции (за Неговото разбиране) се отричат от шрути, „Този Аз е това, което е обявено като „Не това, не това““. Следователно нероденият Аз се разкрива от Самия Себе Си.

III-27. Раждането на това, което съществува, се случва само чрез Мая, а не в реалността. Този, който мисли, че нещо се ражда в реалността, (трябва да знае), че това, което вече е родено, се ражда отново.

III-28. Раждането на това, което не съществува, не може да се случи нито чрез Мая, нито в реалността, защото син от безплодна жена не може да се роди нито чрез Мая, нито в реалността.

III-29. Както в съня умът вибрира чрез Мая, сякаш с двойни роли, така и в будно състояние умът вибрира чрез Мая, сякаш с двойни роли.

III-30. Не може да има съмнение, че само недуалният ум се появява в съня в двойни роли. По подобен начин и в будно състояние недуалният ум изглежда притежава двойни роли.

III-31. Каквото и да е, движещо се и неподвижно, което съставлява тази двойственост, се възприема от ума, защото когато умът не съществува като ум, двойствеността никога не се възприема.

III-32. Когато умът престане да си представя вследствие на осъзнаването на Истината, която е Азът, тогава той достига състоянието да не е умът и става не-възприемащ, поради липсата на обекти, които да бъдат възприети.

III-33. (Познаващите Брахман) казват, че знанието, което е свободно от въображение и неродено, не е различно от познаваемото. Знанието, чийто единствен обект е Брахман, е неродено и вечно. Нероденото (Азът) се познава чрез (знанието, което е) неродено.

III-34. Поведението на (по този начин) съдържания ум, който е свободен от всякакво въображение и е надарен с разграничение, трябва да се отбележи. Умът в дълбок сън е с различен характер и не е такъв (когато е под контрол).

III-35. Умът се разтваря в дълбок сън, но когато е под контрол, той не се разтваря. Само това (умът) става Брахман, безстрашният, надарен със светлината, която е Съзнание от всички страни.

III-36. (Брахман е) нераждаем, безсънен, безсънен, безименен, безформен, вечно сияен и всезнаещ. (Що се отнася до Това) не може да има никаква рутинна практика.

III-37. Азът е лишен от всички (външни) органи и е над всички вътрешни органи.

Той е изключително спокоен, вечно сияен, божествено погълнат, непроменлив и безстрашен.

III-38. Където няма никаква мисъл, няма приемане или отхвърляне. Тогава знанието, вкоренено в Аза, достига състояние на нераждаемост и еднаквост.

III-39. Тази Йога, за която се казва, че не е в контакт с нищо, е трудно да бъде възприета от който и да е от йогите, защото йогите, които виждат страх в това, което е безстрашно, се страхуват от него.

III-40. За всички йоги безстрашието, прекратяването на страданието, осъзнаването и вечният мир зависят от контрола на техния ум.

III-41. Чрез неуморно усилие, каквото е изпразването на океан, капка по капка, с помощта на ръба на трева Куша, завладяването на ума ще стане възможно чрез липса на униние.

III-42. С (правилните) средства човек трябва да обуздае ума, разкъсван между желание и удоволствие. Дори когато умът е добре успокоен в сън, той трябва да бъде обуздан, защото сънят е също толкова вреден, колкото и желанието.

III-43. Спомняйки си, че всичко е плод на скръб, човек трябва да се оттегли (умът си) от удоволствието от обектите на желанието. (По подобен начин), спомняйки си, че всичко е нероденият Брахман, човек със сигурност не вижда роденото (т.е. двойственост).

III-44. Умът, който е в дълбок сън, трябва да се събуди, а разсеяният ум трябва да се върне отново в спокойствие. Човек трябва да познава ума като изпълнен със страст и не трябва да го безпокои, когато е достигнал състояние на равновесие.

III-45. В това състояние човек не трябва да се наслаждава на щастието, а чрез разграничение трябва да се освободи. Когато умът, който е станал неподвижен, е склонен да се скита, той трябва да се обедини (със себе си) с усилия.

III-46. Когато умът не се слее, нито се разсее отново, когато стане неподвижен и не се проявява (като обекти), тогава той наистина става Брахман.

III-47. Това най-висше Блаженство съществува в собствения Аз. То е спокойно, идентично с освобождението, неописуемо и неродено. Тъй като е едно с нероденото познаваемо (Брахман), познаващите Брахман говорят за Него като за Всезнаещия (Брахман).

III-48. Никаква Джива (индивидуална душа), която и да е, не се ражда. Тя няма причина (за раждане). (В такъв случай), това е най-висшата Истина, където нищо не се ражда.

IV. АЛАТАСАНТИ ПРАКАРАНА

(За угасването на главнята)

IV-1. Прекланям се пред този, който е най-добрият сред хората и който е осъзнал индивидуалните души, подобни на етера, чрез своето знание, което отново прилича на етера и не се различава от обекта на познанието.

IV-2. Прекланям се пред онази Йога, която е лишена от допир с каквото и да било (което предполага връзка), която допринася за щастието на всички същества и е полезна, и която е свободна от спорове и противоречия и се учи от писанията.

IV-3. Някои спореци постулират раждането на вече съществуващо същество, докато други, горди с интелигентността си и противопоставящи се помежду си, постулират раждането на това, което вече не съществува.

IV-4. Това, което вече съществува, не може да се роди и това, което не съществува, също не може да се роди. Тези, които спорят по този начин, не са нищо друго освен недualiсти и провъзгласяват само нераждаемостта.

IV-5. Ние одобряваме нераждаемостта, разкрита от тях. Ние не спорим с тях. Сега научете това, което е свободно от всякакви спорове.

IV-6. Спориращите мислят за Аз-а от гледна точка на раждането. Как може Аз-ът, който е нероден и безсмъртен, да се стреми към смъртност.

IV-7. Безсмъртният никога не може да стане смъртен. Така и смъртният никога не може да стане безсмъртен. Защото промяна в нечия природа никога не може да се случи по никакъв начин.

IV-8. Как може безсмъртното същество да остане непроменено според този, според когото нещо, което е безсмъртно по природа, може да се роди, тъй като то е следствие (според него)?

IV-9. Под термина „природа“ трябва да се разбира това, което възниква чрез правилни постижения, което е присъщо, вродено и непроизведено и което не се отказва от своя характер.

IV-10. Всички души са свободни от разпад и смърт по природа. Но като мислят за разпад и смърт и се поглъщат в тази мисъл, те се отклоняват (от тази природа).

IV-11. Според този, който твърди, че самата причина е следствието, причината трябва да се роди. Как може това, което се ражда, да е неродено? Как може това, което е подложено на изменение, да е вечно?

IV-12. Ако (според вас) следствието не е различно от причината и ако поради тази причина следствието също е неродено, как може причината да е вечна, след като е неразлична от следствието, което се ражда?

IV-13. Този, който поддържа мнението, че следствието се ражда от неродена причина, няма пример (който да бъде цитиран). Ако роденият следствие се разглежда като роден от друго родено нещо, това води до *ad infinitum*.

IV-14. Как могат тези, които твърдят, че следствието е източникът на причината, а причината е източникът на следствието, да твърдят безначалност на причината и следствието?

IV-15. Според спорещите, които твърдят, че следствието е произходът на причината, а причината е произходът на следствието, раждането може да е възможно, точно както баща може да се роди от син.

IV-16. Ако причината и следствието са възможни, редът (в който те произлизат) трябва да бъде открит от вас, защото ако произлизат едновременно, няма връзка между двете, както е в случая с рогата на кравата.

IV-17. Вашата причина, която е произведена от следствие, не може да бъде установена. Как ще причина, която сама по себе си не е установена, произведе следствие?

IV-18. Ако причината произлиза от следствието и ако следствието произлиза от причината, кое от двете е възникнало първо, от кое зависи появата на другото?

IV-19. Вашата неспособност (да отговорите) е равносилна на невежество или ще има разлика в реда на последователност (постулиран от вас). Така наистина липсата на раждане се разкрива от мъдрите по всякакъв начин.

IV-20. Това, което се нарича илюстрация на семе и кълн, винаги е равно на главния термин (който все още не е доказан). Средният термин (а именно илюстрацията), който е равен на недоказания главен термин, не може да се използва за установяване на твърдение, което тепърва ще бъде доказано.

IV-21. Невежеството относно предшестването и приемствеността разкрива нераждаемост. Защо от нещо, което е родено, неговата предшестваща причина не е разбрана?

IV-22. Нищо не се ражда нито от само себе си, нито от нещо друго. По подобен начин нищо не се ражда, независимо дали е съществуващо или несъществуващо, или едновременно съществуващо и несъществуващо.

IV-23. Причина не се ражда от безначален ефект, нито ефектът се ражда по естествен път (от безначална причина). Защото това, което няма причина, също няма раждане.

IV-24. Знанието има свой обект, тъй като в противен случай то води до разрушаване на дуалността. Освен това, от преживяването на болката се допуска съществуването на външни обекти, както се поддържа от системата на мислене на противниците.

IV-25. В съответствие с възприятието за причината на знанието, последното се счита за основано на външни обекти. Но от гледна точка на реалността, (външната) причина се счита за липса на причина.

IV-26. Съзнанието не е в контакт с обекти, нито е в контакт с проявленията на обекти. Защото обектът със сигурност не съществува и (идеите, съставляващи) проявленията на обекта, не са отделни от съзнанието.

IV-27. Съзнанието никога не влиза в контакт с обекти в трите периода от време. Без причина (т.е. външен обект) как може да има неговото погрешно възприемане?

IV-28. Следователно съзнанието не се ражда, нито нещата се възприемат от него. Тези, които го възприемат като имащо раждане, могат да видят и следи от стъпки в небето.

IV-29. Тъй като се ражда нероденото (според спореците), неродеността е неговата природа. Следователно отклонение от тази природа не може да се случи по никакъв начин.

IV-30. Ако преселващото се съществуване е без начало, неговият край няма да бъде постигнат. И освобождението няма да бъде вечно, ако има начало.

IV-31. Това, което не съществува в началото и края, определено е такова и в настоящето. Обектите, макар и подобни на нереалното, изглеждат сякаш реални.

IV-32. Тяхната полезност е противоположна в съня. Следователно, поради причините, поради които имат начало и край, те определено се помнят като нереални.

IV-33. Всички обекти са нереални в съня, доколкото се виждат в тялото. В това тясно пространство как е възможно виждането на същества?

IV-34. Не е разумно да се каже, че обектите в съня се виждат чрез (действително) отиване до тях, тъй като това противоречи на регулирането на времето, необходимо за пътуването. Освен това, никой, когато е буден, не

остава на мястото на съня.

IV-35. (В съня) това, което е било обсъдено с приятели и други (и уредено), не се използва, когато човек е буден. Каквото и да се придобие (в съня), също не се вижда, когато човек е буден.

IV-36. И в съня тялото става нереално, тъй като (в леглото) се вижда друго тяло. Както тялото, така е и всичко, което се познава от съзнанието - всичко е нереално.

IV-37. Тъй като преживяването (на обектите) в съня е точно като това в будно състояние, първото се смята за причинено от второто. Тъй като е така, будното състояние се счита за реално само за този сънуващ.

IV-38. Такова раждане не е установено, всичко се нарича неродено. Освен това не е възможно нереалното да се роди от реалното, по никакъв начин.

IV-39. Виждал нереални неща в будно състояние, човек, дълбоко впечатлен, вижда същите тези неща и насън. По същия начин, виждал нереални обекти насън, човек не ги вижда, когато е буден.

IV-40. Няма несъществуващо, което да служи като причина за несъществуващото, по същия начин, както съществуващото не служи като причина за несъществуващото. Няма реална същност, която да служи като причина за друга реална същност. Как може нереалното да бъде продукт на реалното?

IV-41. Точно както човек, поради липса на разграничение, приема немислимите обекти в будно състояние за реални, така и насън човек вижда неща само в това състояние, поради липса на разграничение.

IV-42. За онези, които от собствения си опит и правилно поведение вярват в съществуването на субстанциалност и които винаги се страхуват от неродените, мъдрите са дали наставления относно раждането.

IV-43. За онези, които поради страх от Нероденото, а също и поради своето възприятие (за двойственост), се отклоняват от правилния път, злото,

произтичащо от приемането на раждането (сътворението), не се натрупва. Злият ефект, ако има такъв, ще бъде малък.

IV-44. Точно както един слон, магически призован, се нарича слон, разчитайки на възприятие и правилно поведение, по подобен начин, поради причини за възприятие и правилно поведение, едно нещо се нарича съществуващо.

IV-45. Това, което носи подобие на раждане, изглежда сякаш се движи и по подобен начин изглежда като нещо (с атрибути), е Съзнание, което е неродено, неподвижно и нематериално, спокойно и недвойствено.

IV-46. По този начин Съзнанието е неродено; по този начин душите се считат за неродени. Тези, които осъзнават това, със сигурност не попадат в нещастие.

IV-47. Точно както пуснатата в движение главня изглежда права, крива и т.н., по подобен начин вибрацията на Съзнанието се появява като възприемания и възприеманото.

IV-48. Точно както огнената главня, лишена от движение, е без проявления и раждане, така и Съзнанието, лишено от вибрации, е без проявления и раждане.

IV-49. Когато огнената главня е в движение, проявленията не идват от другаде. Нито пък, когато огнената главня е свободна от движение, отиват другаде, нито влизат в него.

IV-50. Те не са излезли от огнената главня, защото не са от природата на субстанцията. В случая на Съзнанието също, проявленията трябва да са едни и същи, защото като проявления не може да има разлика.

IV-51. Когато Съзнанието е в движение, проявленията не идват от другаде. Нито пък, когато Съзнанието е свободно от движение, отиват другаде, нито влизат отново в него.

IV-52. Те не са излезли от Съзнанието, защото не са от природата на субстанцията, защото те винаги остават неразбираеми поради липсата на връзка между следствие и причина.

IV-53. Една субстанция може да бъде причина за друга субстанция, а друга може да бъде причина за всяко друго нещо. Но душите не могат да се разглеждат нито като субстанции, нито като нещо друго, различно от всичко останало.

IV-54. По този начин външните обекти не се раждат от Съзнанието; нито Съзнанието се ражда от външни обекти. Така мъдрите са установили нераждаемостта на причината и следствието.

IV-55. Докато има очарование от причината и следствието, дотогава възникват причината и следствието. Когато очарованието от причината и следствието престане, няма по-нататъшно възникване на причина и следствие.

IV-56. Докато човек е напълно погълнат от причината и следствието, дотогава продължава прераждането. Когато поглъщането от причината и следствието престане, човек не претърпява прераждане.

IV-57. От относителния план (на мисленето) всичко изглежда се ражда и следователно не е вечно. От абсолютния план (на възприятието) всичко е нероденото (Аз) и следователно няма нищо подобно на разрушението.

IV-58. Душите, които се раждат по този начин, не се раждат в реалността. Тяхното раждане е като това на обект чрез Мая. И тази Мая отново е несъществуваща.

IV-59. Точно както от магическо семе излиза кълн от същата природа, който не е нито постоянен, нито разрушим, така и разсъждението е приложимо по отношение на обектите.

IV-60. В случая на всички неродени същества термините „постоянен“ и „непостоянен“ не могат да бъдат приложени. Където думите не успяват да опишат, за никое същество не може да се говори по дискриминационен начин.

IV-61. Както в съня Съзнанието вибрира чрез илюзия, сякаш е двойствено по природа, така и в будно състояние Съзнанието вибрира чрез илюзия, сякаш притежава двойствен облик.

IV-62. Не може да има съмнение, че само недвойственото Съзнание се появява в съня като двойствено. По подобен начин и в будно състояние недвойственото Съзнание се появява като двойствено, несъмнено.

IV-63. Сънуващият, докато се скита в страната на сънищата, винаги вижда съществата, родени от яйца или от влага, като съществуващи във всичките десет посоки.

IV-64. Тези (същества), възприемаеми за съзнанието на сънуващия, нямат съществуване отделно от неговото съзнание. Така и това съзнание на сънуващия се приема за обект на възприятие само за този сънуващ.

IV-65. Човекът в будно състояние, докато се скита из местата на будното състояние, винаги вижда съществата, родени от яйца или от влага, като съществуващи във всичките десет посоки.

IV-66. Тези (същества), възприемаеми за съзнанието на човека в будно състояние, нямат съществуване отделно от неговото съзнание. Така и това съзнание на човека в будно състояние се приема за обект на възприятие само за този човек в будно състояние.

IV-67. И двете са възприемаеми едно за друго. „Съществува ли?“ (На такъв въпрос) се казва „Не“ (като отговор). И двете са лишени от валидно доказателство и всяко може да бъде възприето само чрез идеята за другото.

IV-68. Точно както същество, видяно в сън, се ражда и умира, така и всички тези същества се появяват и изчезват.

IV-69. Точно както същество, призовано чрез магия, се ражда и умира, така и всички тези същества се появяват и изчезват.

IV-70. Точно както изкуствено същество (създадено чрез заклинания и медицина) се ражда и умира, така и всички тези същества се появяват и изчезват.

IV-71. Никое същество, което се ражда, нито има източник за него. Това е онази върховна истина, където нищо не се ражда.

IV-72. Тази двойственост, състояща се във връзката субект-обект, не е нищо друго освен вибрацията на Съзнанието. Отново, Съзнанието е без обект и следователно се обявява за винаги непривързано.

IV-73. Това, което съществува поради това, че е въображаем емпиричен възглед, не съществува в реалността. Отново, това, което съществува въз основа на емпиричния възглед, породен от други школи на мисълта, всъщност не съществува.

IV-74. Доколкото душата, според заключенията, до които стигат други школи на мисълта, се ражда от въображаема емпирична гледна точка, се казва в съответствие с тази емпирична гледна точка, че душата е неродена; но от гледна точка на върховната Реалност, тя дори не е неродена.

IV-75. Съществува просто очарование от нереални неща, въпреки че не съществува дуалност. Осъзнал липсата на дуалност, човек не се ражда отново поради липса на причина.

IV-76. Когато няма причини - висши, нисши или средни - тогава Съзнанието не се ражда. Как може да има някакъв резултат, когато причината отсъства.

IV-77. Нераждаемостта на Съзнанието, което е свободно от причини, е постоянна и абсолютна, защото всичко това (т.е. дуалността и раждането) е било обект на възприятие за Него, което е било неродено (още преди).

IV-78. След като е осъзнал Истината, която е безпричинна и е въздържал се от получаване на каквато и да е друга причина, човек достига състояние на безстрашие, лишено от скръб и заблуда (кама).

IV-79. Поради очарованието си от нереални обекти, Съзнанието се занимава с неща, които са също толкова нереални. При осъзнаването на несъществуването на обектите, Съзнанието, освобождавайки се от привързаност, се въздържа (от тях).

IV-80. След това следва състояние на покой, когато Съзнанието се е освободило от привързаност и не се занимава (с нереални неща). Това е

обектът на видението за мъдрите. Това е (върховното) състояние на неразличимост и то е неродено и недюално.

IV-81. Това е без раждане, без сън, без сънища и самосияещо. Защото това Същество (Азът) е вечно сияйно по самата Си природа.

IV-82. Поради привързаността на Господа към каквото и да е обект, той винаги бива забулен без усилие и бива разкрит всеки път с усилен усилия.

IV-83. Човек с детинско въображение определено покрива Аза, като твърди, че Той „съществува“, „не съществува“, „Съществува и не съществува“ или отново „не съществува“, „не съществува“, и като притежава такива възгледи като (че Той е) променящ се и непроменящ се, едновременно променящ се и непроменящ се и несъществуващ.

IV-84. Това са четирите алтернативни възгледа, дължащи се на очарование, заради което Господът става вечно скрит. Той е всевиждащият, чрез когото Господът се възприема като недокоснат от тях.

IV-85. След като е постигнал всезнание в неговата цялост, както и недвойственото състояние на Брахманство, което е лишено от начало, среда и край, желае ли някой нещо след това?

IV-86. Това е смирението на Брахманите; това се казва, че е техният естествен контрол. Тъй като по природа те са победили сетивата, това е тяхното ограничение. След като е познал това, просветленият се вкоренява в спокойствие.

IV-87. Двойствеността, която съществува едновременно с обекта и (неговото) възприятие, се казва, че е обикновеното (будно) състояние. Това състояние където има само възприятие без (действителното присъствие на) обект, се казва, че е обикновеното (сънно) състояние.

IV-88. Състоянието, лишено от обект и лишено от възприятие, се счита за необикновено. Така мъдрите винаги са обявявали знание, обект и познаваемо.

IV-89. След придобиването на знание (за трите обекта) и след познаването на

обектите последователно, за човека с голям интелект тук следва състоянието на всезнание завинаги.

IV-90. Тези, които трябва да бъдат изоставени, осъзнати, приети и направени неефективни, трябва да бъдат познати първо. От тях трите, с изключение на нещото, което трябва да бъде осъзнато, се считат за просто въображения, родени от невежеството.

IV-91. Трябва да се знае, че всички души по природа са подобни на етера и вечни. Няма никакво разнообразие между тях, дори и йота от него.

IV-92. Всички души по природа са просветлени от самото начало и техните характеристики са добре установени. Този, за когото по този начин има свобода от нужда от по-нататъшно придобиване на знания, се счита за годен за безсмъртие.

IV-93. Всички души са, от самото начало, спокойни, неродени и по природа напълно отделени, равни и неразлични, и доколкото Реалността е по този начин неродена, уникална и чиста (следователно няма нужда спокойствие да бъде внесено в Аза).

IV-94. Никога не може да има пречистване за онези, които винаги вървят по пътя на двойствеността. Те следват пътя на различието и говорят за разнообразие и затова се смятат за лоши.

IV-95. Тези, които имат добре установени убеждения относно това, което е неродено и винаги едно и също, наистина притежават големи знания в този свят. Но обикновеният човек не може да го разбере.

IV-96. Знанието, съществуващо в неродените души, се счита за неродено и несвързано. Доколкото знанието няма връзка с други обекти, то се обявява за непривързано.

IV-97. Ако има раждане за нещо, колкото и незначително да е то, непривързаността никога няма да бъде възможна за невежия човек. Какво да кажем (тогава) за унищожаването на покритието за него?

IV-98. Всички души са лишени от каквото и да е покритие и по природа са чисти. Те са просветлени, както и свободни от самото начало. Затова се казва, че са господари, тъй като са способни да знаят.

IV-99. Знанието на този, който е просветлен и всепроникващ, не навлиза в обектите. И така, душите също не навлизат в обектите. Този факт не е бил споменат от Буда.

IV-100. След като осъзнахме недвойственото състояние, което е трудно за възприемане, дълбоко, неродено, однородно и спокойно, ние Му предлагаме своите поздравии, доколкото можем.

Публикувано | Променено на 29 юни 2018 г.



Онлайн книги

Аз

Бхагавад Гита
Брахма Сутра
Упанишади
Ведите
Ведически химни
Рамаянам

II

Ади Шанкара
Шри Рамакришна
Шри Сарада Деви
Свами Вивекананда
Рамана Махарши
Свами Рамдас
Канчи Маха Периява
Джиду Кришнамурти [JK]
Нисаргадата Махарадж

III

Статии и резюме
Уроци по Веданта
Книги от Веданта - Други

IV

Мантри и ритуали
Молитвени химни - Стотри

V

Карнатик Музика Критис
Морални истории
Истории и анекдоти

Нашите уебсайтове

Магазин за духовни науки [Celextel](#)

Магазин за електронна музика [Celextel](#)

Духовна библиотека [Vedanta](#)

Библиотека за шастри [Vedanta](#)

„Точно както сянката се появява, когато светлината е прехваната от тялото, така и човекът възниква, когато чистото самосъзнание е възпрепятствано от идеята „Аз съм тялото“. И както сянката променя формата и позицията си според ландшафта, така и човекът изглежда се радва и страда, почива и се труди, намира и губи според модела на съдбата. Когато тялото вече го няма, човекът изчезва напълно без връщане, остава само свидетелят и Великото Неизвестно. Свидетелят е това, което казва „Аз знам“. Човекът казва „Аз знам“. Сега, да се каже „Аз знам“ не е невярно – то е просто ограничено. Но да се каже „Аз правя“ е напълно невярно, защото няма никой, който да прави; всичко се случва от само себе си, включително идеята да бъдеш деятел.“

Шри Нисаргадатта Махарадж

Аз Съм Това

Отказ от отговорност: [Celextel](#) създаде тази **Веданта духовна библиотека** с благородното намерение да направи тези индийски духовни съкровища достъпни за всички. Celextel полага абсолютна грижа за поддръжката на този уебсайт и Celextel не носи отговорност за каквито и да било грешки или неточности. Тези онлайн книги са само с информационна цел и не трябва да се тълкуват като предоставяне на професионални съвети по какъвто и да е начин. Читателите трябва да упражняват собствена преценка и да се позовават на оригиналния източник за всички практически цели.

Разпространението, публикуването и неразрешеното копиране на тези онлайн книги без предварително разрешение на съответните автори, издатели или преводачи са забранени.

Авторско право © 2002-2025 [Celextel Enterprises Pvt. Ltd.](#) Всички права запазени.

Тема за иновации от [Cagintranet](#) ** [Задвижвано от GetSimple](#)



Открийте повече

Брихадараняка Упанишад

Мандукьопанишад

Тайтирия Упанишад

Тайтирия-Упанишад

Атхарва-веда

Атхарваведа

Брихадараняка Упанишад

Атхарва Веда

Мандукя Упанишад

МАНДУКЯ

Духовна библиотека Веданта

Дом Дом

Изтегляния Изтегляния

Търсене Търсене

Индекс на сайта Индекс на сайта

Карта на сайта Карта на сайта

Свържете се с нас Свържете се с нас

Начало • Атхарва Веда Упанишади • Мандукя Упанишади

Мандукя Упанишад

Мандукя Упанишад,

превод от Видявачаспати В. Паноли

Ом! О, богове, нека чуем с ушите си това, което е благоприятно;

нека видим с очите си това, което е благоприятно;

нека ние, докато отдаваме хвала на боговете,

с телата си, здрави и здрави,

да се наслаждаваме на живота, който боговете са благоволили да ни дарят.

Нека Индра с голяма слава бъде благосклонен към нас;

Нека всезнаещият (или изключително богат) Пуша бъде благосклонен към нас;

Нека Гаруда, победителят на страданията, бъде доволен от нас;

Нека Брихаспати ни дари с просперитет.

Ом! Мир! Мир! Мир!

1. Всичко това е буквата Ом. Ярکو обяснение на това (е започнато). Всичко, което е минало, настояще и бъдеще, е само Ом. Всичко, което надхвърля трите периода от време, също е Ом.

2. Всичко това със сигурност е Брахман. Този Аз е Брахман. Този Аз, като такъв, е притежаван от четири страни.

3. (Азът), седнал в будно състояние и наречен Вайшванара, който, притежаващ съзнанието за външното, седем крайника и деветнадесет усти, се наслаждава на грубите обекти, е първата четвърт.

4. (Азът), седнал в състояние на сън и наречен Тайджаса, който, притежаващ съзнанието за вътрешното, седем крайника и деветнадесет усти, се наслаждава на фините обекти, е втората четвърт.

5. Когато спящият не желае нищо наслада и не вижда никакъв сън, това състояние е дълбок сън. (Азът), седнал в състояние на дълбок сън и наречен Праджня, в когото всичко е обединено, който е плътен със съзнание, който е изпълнен с блаженство, който със сигурност е наслаждаващият се на блаженство и който е вратата към знанието (на предходните две състояния), е третата четвърт.

6. Това е Господът на всичко; това е всезнаещият; това е вътрешният контролер (на всичко); това е източникът и всъщност произходът и разпадът на всички същества.

7. Четвъртото се мисли като това, което не е съзнателно за вътрешния свят, нито е съзнателно за външния свят, нито е съзнателно и за двата свята, нито е плътно със съзнание, нито е просто съзнание, нито е безсъзнателно, което е невидимо, бездействащо, неразбираемо, неподлежащо на заключение, немислимо, неопишуемо, чието доказателство се състои в идентичността на Аза (във всички състояния), в която всички явления престават и която е непроменлива, благоприятна и недвойствена. Това е Азът; това трябва да бъде познато.

8. Същото това Аз, от гледна точка на сричката, е Ом, а гледано от гледна точка на буквите, четвъртините са буквите, а буквите са четвъртините. Буквите са а, у и м.

9. Вайшванара, седнал в будно състояние, е първата буква а, поради своята всепроникваща природа или това, че е първият. Този, който знае така, наистина осъществява всички копнежи и става първият.

10. Тайджаса, седнал в съня, е и, втората буква (на Ом), поради сходството на превъзходството или междинното положение. Този, който знае по този начин, наистина разширява границите на своето знание и става равен (на всички) и никой, който не е познавач на Брахман, не се ражда в семейството му.

11. Праджня, седнал в състояние на дълбок сън, е т, третата буква (на Ом), защото той е мярката или същността, в която всичко се абсорбира. Този, който знае по този начин, измерва всичко това и абсорбира всичко.

12. Това, което е без букви (части), е Четвъртото, отвъд разбирането чрез обикновени средства, прекратяването на феноменалния свят, благоприятното и недвойственото. Така Ом със сигурност е Азът. Този, който знае по този начин, влиза в Аза чрез Аза.

Ом! О, богове, нека чуем с ушите си това, което е благоприятно;
нека видим с очите си това, което е благоприятно;
нека, докато предлагаме хвала на боговете,
с телата си здрави и крайници,
да се наслаждаваме на живота, който боговете са благоволили да ни дарят.
Нека Индра с голяма слава бъде благосклонен към нас;
Нека всезнаещият (или изключително богат) Пуша бъде благосклонен към нас;
Нека Гаруда, победителят на страданията, бъде доволен от нас;
Нека Брихаспати ни дари всички с просперитет.
Ом! Мир! Мир! Мир!

Тук завършва Мандукьопанишада, както е съдържаща се в Атхарва Веда.

МАНДУКЯ КАРИКА ОТ ГАУДАПАДА

I. АГАМА ПРАКАРАНА

Призив

1. Покланям се на този Брахман, който прониква в целия свят чрез разпространението на лъчите на знанието, които проникват във всички неща, които се движат и неподвижни, който след като се е насладил (в будно състояние) на всички обекти на удоволствие, които са груби, и който отново, след като е изпил (в състояние на сън) всички обекти, родени от желанието и озарени от интелекта, почива, докато изпитва блаженство Сам и ни кара всички да се наслаждаваме чрез (Своята собствена) Мая, и който, чрез приписване на Мая, е четвъртият по число и е върховен, безсмъртен и нероден.

2. Нека той, Азът на вселената, обитаващ в четвъртото състояние, защити нас, които, след като сме се насладили (в будно състояние) на грубите удоволствия, произтичащи от добродетелта и порока, се наслаждаваме отново (в състояние на сън) на другите фини обекти, които са създадени от Неговата собствена интелигентност и осветени от Неговата собствена светлина, и които, след като са ги абсорбирали постепенно в Себе Си и са изоставили всички различия, се лишават от качества.

I-1. Вишва, имаща външно съзнание, е всепроникваща, докато Тайджаса има вътрешно съзнание, а Праджня, подобно, е плътна със съзнание. Така Единственият се разглежда по тези начини.

I-2. Вишва се вижда в дясното око, което е неговият център на преживяване, докато Тайджаса е вътре в ума, а Праджня е в пространството вътре в сърцето. По тези три начина той обитава тялото.

I-3. Вишва е винаги наслаждаващият се на грубото, тайджаса на финото и, подобно, Праджня на блаженството. Познайте (затова) удоволствието по три начина.

I-4. Тревата удовлетворява Вишва, финото удовлетворява Тайджаса и, подобно, радостта удовлетворява Праджня. Познайте (затова) удовлетворението по три начина .

I-5. Този, който познава тези две, а именно това, което е показано като нещо, на което да се наслаждаваме, и това, което е (показано) като наслаждаващ се, в трите състояния, не се влияе, въпреки че се наслаждава.

I-6. Установен факт е, че възникването може да се каже само за позитивни същности, които съществуват. Прана създава всичко; а Пуруша създава съзнателните същества поотделно.

I-7. Тези, които мислят за сътворението, го смятат за проявление на Божията сила; докато други смятат творението за сън и илюзия.

I-8. Творението е просто воля на Господа, казват онези, които са обмислили добре (процеса на) творението, но онези, които разчитат на времето, твърдят, че раждането на съществата е от времето.

I-9. Някои други твърдят, че творението е за удоволствие (на Бог), а други казват, че е за Негово забавление. Но това е самата природа на сияйното Същество, (защото) какво желание може да има онзи, чието желание е изцяло изпълнено?

I-10. Турия, Господът, могъщ да доведе до прекратяване на всички скърби, е нетленен, счита се за недвойствения Господ на всички същества и е всепроникващ.

I-11. Вишва и Тайджаса се считат за обусловени от причина и следствие. Праджня е обусловена от причина. Но тези две (а именно причина и следствие) не съществуват в Турия.

I-12. Праджня не познава нито себе си, нито другите, нито истината, нито неистината. Но тази Турия е винаги всевиждащата.

I-13. Непознаването на двойствеността е общо както за Праджня, така и за Турия. Праджня е обладана от сън с природата на причината, докато този сън не съществува в Турия.

I-14. Първите две (т.е. Вишва и тайджаса) са свързани със съня и съня, но Праджня (е свързана) със сън, лишен от сън. Познаващите Брахман не виждат нито сън, нито сън в Турия.

I-15. Сънят принадлежи на този, който възприема погрешно, а сънят на този, който не познава Реалността. Когато фалшивата представа за тези две приключи, се постига състоянието на Турия.

I-16. Когато индивидуалният Аз, спящ под влиянието на Мая, която е без начало, се събуди, тогава той осъзнава (Турия, която е) нероден, безсънен, без сънища и недуален.

I-17. Ако съществуваше феноменален свят, той без съмнение би трябвало да престане да съществува. Тази двойственост е само илюзия; в действителност тя е недуална.

I-18. Понятието (като учителя, преподаването и писанието) ще изчезне, ако някой си го е въобразил. Това понятие (за учителя и т.н.) е с цел обучение. Когато (Истината е) осъзната, двойствеността не съществува.

I-19. Когато се има предвид идентичността на Вишва с буквата а, т.е. когато се признае идентичността на Вишва с буквата а, общата черта на това да бъдеш първият се вижда очевидна, както и общата черта на всепроникването.

I-20. В случай че Тайджаса бъде схваната като идентична с и, т.е. когато се признае идентичността на тайджаса с буквата и, общата черта на превъзходството се вижда ясно, както и междинната позиция.

I-21. В случай че Праджня бъде схваната като идентична с т, т.е. когато се признае идентичността на Праджня с буквата т, общата черта на това да бъдеш мярката се вижда очевидна, както и общата черта на поглъщането.

I-22. Този, който познава окончателно общите сходства в трите състояния, става достоен за поклонение и обожание от всички същества и е също така велик мъдрец.

I-23. Буквата „а“ води до Вишва, а буквата „и“ до Тайджаса. Отново, буквата „т“ (води) до Праджня. За този, който е свободен от букви, няма постижение.

I-24. Ом трябва да се познава, четвърт по четвърт. Без съмнение е, че четвъртините (на себе си) са буквите (на Ом). След като е познал Ом, четвърт по четвърт, човек не трябва да мисли за нищо друго.

I-25. Нека умът бъде съсредоточен върху Ом, защото Ом е Брахман, безстрашният. За този, който някога е бил съсредоточен върху Ом, няма страх никъде.

I-26. Ом наистина е нисшият Брахман; Ом (също) се счита за висшия (Брахман). Ом е без причина, без вътрешно и външно, без следствие и е неразрушим.

I-27. Ом е наистина началото, средата и краят на всичко. След като познае Ом по този начин, човек веднага постига тъждествеността със себе си.

I-28. Човек трябва да знае, че Ом е Господ, обитаващ в сърцата на всички. След като позна всепроникващия Ом, интелигентният не скърби.

I-29. Този, чрез когото е познат Ом, който е без мярка и притежава безкрайна величина и който е благоприятен, тъй като всяка двойственост престава в него, е мъдрец и никой друг.

II. ВАЙТАТЯ ПРАКАРАНА

II-1. Мъдрите обявяват нереалността на всички обекти в съня, защото те се намират вътре (в тялото) и (също) защото са ограничени в ограничено пространство.

II-2. Тъй като периодът е кратък, човек не отива на мястото и не вижда. Също така, всеки сънуващ, когато се събуди, не съществува на това място (на съня).

II-3. Несъществуването на колесницата и т.н. (видяна в съня) се чува (в шрути) от гледна точка на разсъждението. Познаващите Брахман казват, че нереалността, до която се достига (чрез разсъждение), се разкрива (от шрути) в контекста на съня.

II-4. Съществува нереалност на обектите дори в будно състояние. Точно както са нереални в съня, така са нереални и в будно състояние. Обектите (в съня) се различават поради местоположението си в тялото, дължащо се на пространственото ограничение.

II-5. Мъдрите казват, че състоянията на будност и сън са еднакви, предвид сходството на обектите (видяни и в двете състояния) и предвид добре познатата основа за извод.

II-6. Това, което не съществува в началото и в края, определено е такова и в настоящето (т.е. в средата). Обектите, макар и да носят белега на нереалното, изглеждат сякаш са реални.

II-7. Тяхната полезност е противоположна в съня. Следователно, поради наличието на начало и край, те се считат за определено нереални.

II-8. (Да виждаш) необичайни неща (в съня) наистина е атрибут на сънуващия, точно както е в случая с онези, които живеят в небесата. Той ги възприема, като отива там, дори както някой, добре обучен, прави в този свят.

II-9. Дори в съня това, което се представя от ума (читта) вътре, е нереално, докато това, което се схваща от ума отвън, е реално. Но и двете се възприемат като нереални.

II-10. Дори в будно състояние това, което се представя от ума вътре, е нереално, докато това, което се схваща от ума отвън, е реално. Разумно е да се считат и двете за нереални.

II-11. Ако обектите и на двете състояния са нереални, кой разбира всички тях и кой отново си ги представя?

II-12. Самосветецият Аз, чрез собствената си Мая, си представя Себе Си и само Той познава всички обекти. Това е установен факт от текстовете на Веданта.

II-13. Господ си е представял в различни форми светските обекти, съществуващи в ума. С ума, обърнат навън, Той си представя разнообразни постоянни обекти (както и временни неща). Така си представя Господ.

II-14. Нещата, които съществуват вътре, докато трае мисълта, и нещата, които са външни и се съобразяват с две точки от времето, са само въображения. Разликата (между тях) не се причинява от нищо друго.

II-15. Обектите, които изглеждат непроявени в ума, и тези, които изглеждат проявени отвън, са просто въображения, като разликата им е в разликата в сетивните органи.

II-16. Първо, Той си представя Джива (индивидуалната душа) и след това (си представя) различни обекти, външни и вътрешни. Каквото е знанието (на човека), такава е и паметта (на него) за него.

II-17. Точно както въже, чиято природа не е позната в тъмното, се представя като неща като змия, водопровод и т.н., така и Азът се представя (като различни неща).

II-18. Както когато (истинската природа на) въжето е позната, илюзията престава и само въжето остава в своята недвойствена природа, така е и установяването на Аза.

II-19. (Азът) се представя като безкрайни обекти като прана и т.н. Това е Мая на светеция Един, чрез която самият Той е заблуден (тъй като е).

II-20. Познаващите Прана смятат Прана (за причината на света), която познаващите елементите смятат елементите (за причина). Качествата (са причината), казват познаващите качеството, докато познаващите категориите смятат категориите (за такива).

II-21. Познаващите страните (като Вишва) смятат страните (за причина), докато познаващите сетивните обекти смятат сетивните обекти (за причина). Световите (са реални), казват познавачите на световите, а познавачите на боговете смятат боговете (за такива).

II-22. Онези, които са добре запознати с ведическото учение, смятат Ведите (за реални), докато жертвопринасящите ги приписват на жертвоприношенията. Онези, които познават наслаждаващия се, смятат наслаждаващия се (за реален), докато запознатите с приятните неща ги смятат (за реални).

II-23. Фиността (е реална), казват онези, които познават фиността, докато запознатите с грубото я смятат за такава. (Реалността) притежава форма, казват поклонниците на Бог с форма, докато поклонниците на безформеното (считат реалността) за безформена.

II-24. Астролозите смятат времето (за реално), докато познавачите на посоките смятат посоките (за такива). Онези, които са вкопчени в дебатите, твърдят, че споровете (водят до реалността), докато онези, които се стремят към световите, ги смятат (за реални).

II-25. Познавачите на ума го смятат (за Аз), докато познавачите на интелекта го смятат (за такова). Познавачите на сърцето му приписват (реалност), докато то се приписва на добродетел и порок от онези, които ги познават.

II-26. Някои казват, че двадесет и пет категории (съставляват реалността), докато други говорят за двадесет и шест. Отново, някои казват, че тридесет и една категории (я съставляват), но други смятат, че те са безкрайни. II-

27. Тези, които познават хората (и техните удоволствия), намират реалност в удоволствията. Тези, които са запознати с етапите от живота, ги смятат (за реални). Граматиците (приписват реалност) на думите в мъжки, женски и среден род, докато други (познават реалността) като висшето и нисшето (брахман).

II-28. Тези, които знаят всичко за сътворението, (казват, че реалността се състои в) сътворение. (Реалността лежи) в разпадането, казват тези, които го знаят, докато тези, които знаят за съществуването, (считат го за реалност). Всички тези идеи винаги са въображаеми върху Аза.

II-29. Този, на когото (учител) може да покаже обект, вижда само него (като реалност). Този обект, също като става едно с него, го защитава. Това състояние на погълнатост кулминира в неговата самоидентичност с показания обект.

II-30. Чрез тези неща, които са неотделни (от Аза), този Аз се проявява като отделен. Този, който знае това, наистина разбира (значението на Ведите) без никакво съмнение.

II-31. Точно както сънят и магията, както и градът в небето, се виждат (като нереални), така и тази вселена се вижда (като нереална) от текстовете на Веданта от мъдреците.

II-32. Няма разтваряне, няма произход, никой в робство, никой не притежава средствата за освобождение, никой не желаещ освобождение и никой не е освободен. Това е крайната истина.

II-33. Това (Аз) се представя като нереални обекти и също така като недуално. Обектите също се представят върху недуалното (Аз). следователно недуалността е благоприятна.

II-34. Този (свят), разглеждан въз основа на Аза, не е различен. Нито пък някога съществува независимо само по себе си, нито е нещо различно или не-различно (от Аза). Така познават познаващите Истината. II-35.

От мъдреците, които са свободни от привързаност, страх и гняв и добре запознати с Ведите, се осъзнава това Аз, което е отвъд всички въображения, в което феноменалният свят престава да съществува и което е недуално. II-36.

Следователно, след като го е познал по този начин, човек трябва да фиксира паметта си върху недуалността (т.е. трябва да обърне неразделно внимание). След като е постигнал недуалността, човек трябва да се държи сякаш е глупак.

II-37. Аскетът трябва да бъде свободен от похвали и поздравя, както и от ритуали. Тялото и Азът трябва да бъдат негова опора и той трябва да разчита на това, което носи случайността.

II-38. След като е възприел Истината вътрешно и след като я е възприел външно, човек трябва да се отъждестви с Истината, трябва да извлича наслада от Истината и никога да не се отклонява от Истината.

III. АДВАЙТА ПРАКАРАНА

III-1. Стремехът, прибягвайки до преданост, остава в обусловения Брахман. Преди сътворението всичко това е било от природата на неродения Брахман. Следователно човекът (с такава гледна точка) се счита за тесен миросглед.

III-2. Следователно ще опиша това (Брахман), което е свободно от ограничения, е неродено и е винаги едно и също. Чуйте как нищо не се ражда, въпреки че изглежда сякаш е родено във всяко отношение.

III-3. Казва се, че Аз-ът съществува под формата на Дживи (индивидуални души), точно както (безкрайният) етер съществува под формата на етер, затворен в буркани. По подобен начин се казва, че Той съществува като съвкупност от тела, точно както етерът съществува като буркани и т.н. Това е илюстрацията по отношение на раждането.

III-4. Точно както когато бурканите и т.н. престанат да съществуват, етерът и т.н., затворен в тях, се сливат с безкрайния етер, така и индивидуалните души се сливат със Аз-а тук.

III-5. Точно както когато етерът, затворен в определен буркан, съдържа прах и дим, това не е така с всички буркани, по същия начин не всички индивидуални души са свързани с щастие и т.н.

III-6. Въпреки че формите, функциите и имената се различават тук и там (по отношение на етера, съдържащ се в бурканите и т.н.), това все пак не води до разлики в етера. Подобно е заключението по отношение на индивидуалните души.

III-7. Както етерът в буркан не е модификация, нито част от (безкрайния) етер, така и индивидуалната душа никога не е модификация, нито част от (върховния) Аз.

III-8. Точно както за децата небето се замърсява с мръсотия, така и за неразумните Аз се опетнява от нечистотии.

III-9. Азът, по отношение на Неговата смърт и раждане, отиване и идване и съществуване във всички тела, не е различен от етера.

III-10. Всички агрегати (като тялото) са създадени като сън от Мая на Аза. Нез